

Sygn. akt I KZ 25/20

POSTANOWIENIE

Dnia 20 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie **I. D.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron,

w dniu 20 października 2020 r. zażalenia skazanego na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2020 r., sygn. akt I KO 22/20, o odmowie przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 26 października 2016 r., sygn. akt II AKa (...),

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z 26 października 2016 r., utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w B. z 7 czerwca 2016 r., mocą którego I. D. został skazany za popełnienie przestępstwa z 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 64 § 1 k.k. na karę 3 lat pozbawienia wolności. W sprawie została wywiedziona kasacja, którą Sąd Najwyższy w dniu 23 maja 2017 r. oddalił jako oczywiście bezzasadną. Wpłynęło też szereg wniosków o wznowienie postępowania karnego, a w sprawach tych Sąd Najwyższy: postanowieniem z 8 stycznia 2019 r. oddalił wniosek jako oczywiście bezzasadny i stwierdził brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu; postanowieniem z 14 listopada 2019 r. i z 3 września 2020 r., działając w trybie art. 545 § 3 k.p.k., odmówił przyjęcia osobiście sporządzonych

przez I. D. wniosków o wznowienie postępowania karnego. Na postanowienie z 3 września 2020 r. złożył zażalenie skazany. Sformułował w nim zastrzeżenia względem zaskarżonego orzeczenia, zarzucając Sądowi Najwyższemu niedostateczną weryfikację okoliczności wskazanych we wniosku oraz postulował doprowadzenie go do Sądu Najwyższego na posiedzenie odwoławcze, co pozwoliłoby mu wypowiedzieć się i wykazać, że zachodziły przesłanki z art. 540 § 1 pkt 1 k.p.k.

Wniesione zażalenie było bezzasadne i to w stopniu oczywistym.

Skarżący w najmniejszym stopniu nie uwiarygodnił tezy o istnieniu okoliczności o charakterze *propter nova*. Polemika z zaskarżonym orzeczeniem Sądu Najwyższego sprowadzała się do twierdzenia, zawartego w uprzednich pismach I. D. że skazano go na podstawie fałszywych dowodów. Skarżący nie wskazał jednak żadnych konkretnych okoliczności na poparcie swoich deklaracji, poprzestając na bardzo ogólnikowym przedstawieniu swojego odosobnionego stanowiska, że stwierdzenie jego winy było rezultatem ustaleń faktycznych opartych na fałszywym materiale dowodowym. Tak sporządzony osobisty wniosek dawał Sądowi Najwyższemu pewność co do tego, że dowody o charakterze wymaganym w art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k. nie istnieją. Wobec tego prawidłowo orzeczono o odmowie przyjęcia wniosku i zaniechano wezwania skazanego do uzupełnienia braków formalnych, ponieważ w perspektywie nie rysowała się taka możliwość, aby wniosek, po dopełnieniu wymogów z art. 545 § 2 k.p.k., mógł spowodować wzruszenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...). Z całą mocą należało podkreślić, że skarżący nie przedstawił w zażaleniu jakichkolwiek przesłanek podważających ustalenie Sądu Najwyższego z 27 maja 2020 r. o braku podstaw do wznowienia postępowania. Wobec powyższego Sąd Najwyższy, na posiedzeniu w trybie art. 545 § 3 zd. drugie k.p.k. bez udziału stron, orzekł jak w dyspozytywnej części postanowienia.